

3) Sammes Indstillinger til V. „Told- og Brænderiintrader“ (Antegningspost 3, s. sammesteds, Sp. 508)

vedtoges eenstemmig med 62 Stemmer.

Derefter fattes under Forhandling, hvad der vedrører VI. „Postvæsenet“, VII. „Udsættelse for hele Monarchiet fælles Indtægter“, VIII. „Directe Statter“, IX. „Island“, X. „Statsgælden“ og XI. „Pensionsvæsenet“, saavel i Statsrevisoratets Beretning som i Udvalgets Betænkning.

Ordføreren: Der er ikke noget af disse Punkter, hvorom jeg troer det nødvendigt at udtale mig.

Oppermann: Jeg maa henlede Tingets Opmærksomhed paa, at Udvalgets Indstilling til X. „Statsgælden“ Antegningspost 6, „ $\frac{3}{5}$ af 200 Rd. kan ikke passere“, angaaer et Tilfælde af aldeles lignende Art som det, hvorover vi affemte ved Behandlingen af Statsrevisionens Beretning for Finantsaaret 1853—54. Af de Grunde, som jeg dengang udviklede, kan jeg heller ikke nu stemme for Udvalgets Indstilling.

Tsberning: De Grunde, som bringe mig tilligemed flere Andre til at holde fast ved Indstillingen saaledes, som den her foreligger, ere tildeels udviklede, da Statsrevisionens Beretning for Finantsaaret 1853—54 forelaa; men da jeg i den Mellemtid, der er forløben, har hørt det Modsatte begrunde, og man i sin Begrundelse er gaaet ud fra, at da de forbrændte Obligationer kom frem uden Navn og uden Nummer, og man ikke vishede, at den Paagældende skulde lide et Tab, saafremt det virkelig var Obligationer saaledes, som det blev angivet, og der ikke var Andet at gøre end at opsigge Obligationerne og tilskaffe den Paagældende deres paalydende Sum, saa gif man denne Vet, saa skal jeg dog tillade mig at bemærke, at det træffer sig saa besynderligt, at det, som angives at være det Gnefte, der var at gøre, maaskee netop er det Gnefte, der slet ikke kan lade sig gøre; thi den uopfyldelige Statsgæld kan ikke opsiges uden ved Lov.

Gif vi først ind paa, at den uopfyldelige Statsgæld kunde opsiges uden Lov og udbetales med det fulde Beløb, saa kunde man i dette Tilfælde, da Obligationerne staae i 91, risikere at faae dem opsagte og maatte udbetale dem med 100 Rd.; thi det er deres paalydende Beløb. Man kan kjøbe Obligationer for Statens Regning til den Pris, de have paa Markedet, men man kan ikke opsigge dem, saa det, som her er anført at være det Gnefte, der lod sig gøre, netop er det Gnefte, der ikke lader sig gøre. Der er maaskee mange andre Ting, som heller ikke lader sig gøre; men det skal jeg ikke gaae ind paa. Isald man tog Sagen strengt, saa vilde det paa den Maade være gjørligt for en Person at svide Numrene ud paa Obligationer f. Ex. til et Beløb af 50,000 Rd. paa en Tid, hvor de være langt under pari, faae dem opsagte og faae Pengene lagte hen i Sidskassen, rigtig nok i 20 Aar, men Vedkommende vilde dog have Renten, altsaa uden at Stillingen blev forrykket; Vedkommende fik Renten af sine Obligationer i de 20 Aar, og naar den Tid var forløben, fik han den hele paalydende Sum udbetalt, istedetfor at han, hvis han skulde have solgt Obligationerne, havde maattet lade sig nøie med at faae et meget ringere Beløb. Heri ligger allerede det allersimpleste Bevis for, at denne Maade at supponere en Opsigelse paa aldeles ikke gaaer an. Man kunde, som sagt, supponere en Indfrielse af Obligationerne til Markedspriserne; dette var ogsaa en vrang Foranstaltning, men den var i al Fald ikke ulovlig; men at opsigge dem er sultkommen ulovligt, og kan aldeles ikke lade sig gøre. Det er en stæv administrativ Foranstaltning at have et saadant Depositum liggende i et Tidrum af 20 Aar. Der er meget simplere Maade at gaae frem paa, i det er den at give en midlertidig Obligation som giver Ret til Renteopkrævning, imodt man faaer et Contrabevis, som tilskaffer Obligationens Tilintetgjørelse og Tilbagebetaling af det, som Vedkommende har nydt, snart det i Løbet af de 20 Aar skulde vise, at der havde fundet en Feiltagelse Sted i Leedes, at Numrene havde været urigtig endrede, og at der altsaa var Obligationer